

Pavel Šrut

PÁROŽRÚTI

Ilustrácie Galina Miklinová

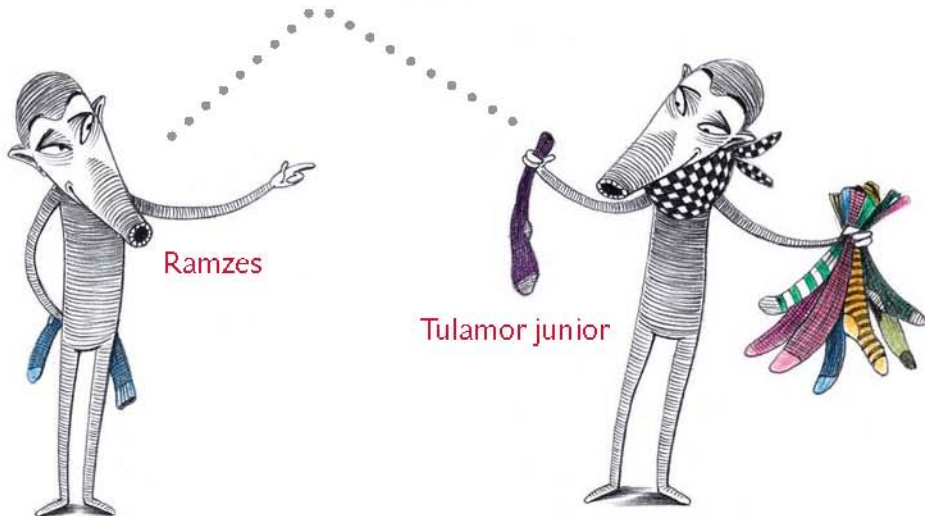
Preklad Ján Litvák

Škrtič Čango

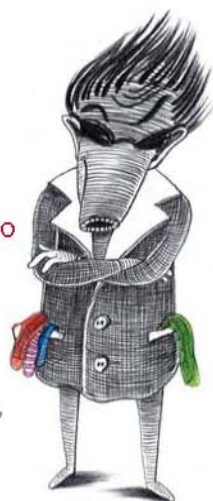

Tulamor senior
alebo Padre alias Veľký šéf

PÁROŽRÚTI

pán Bono

Chichúňovi rodičia

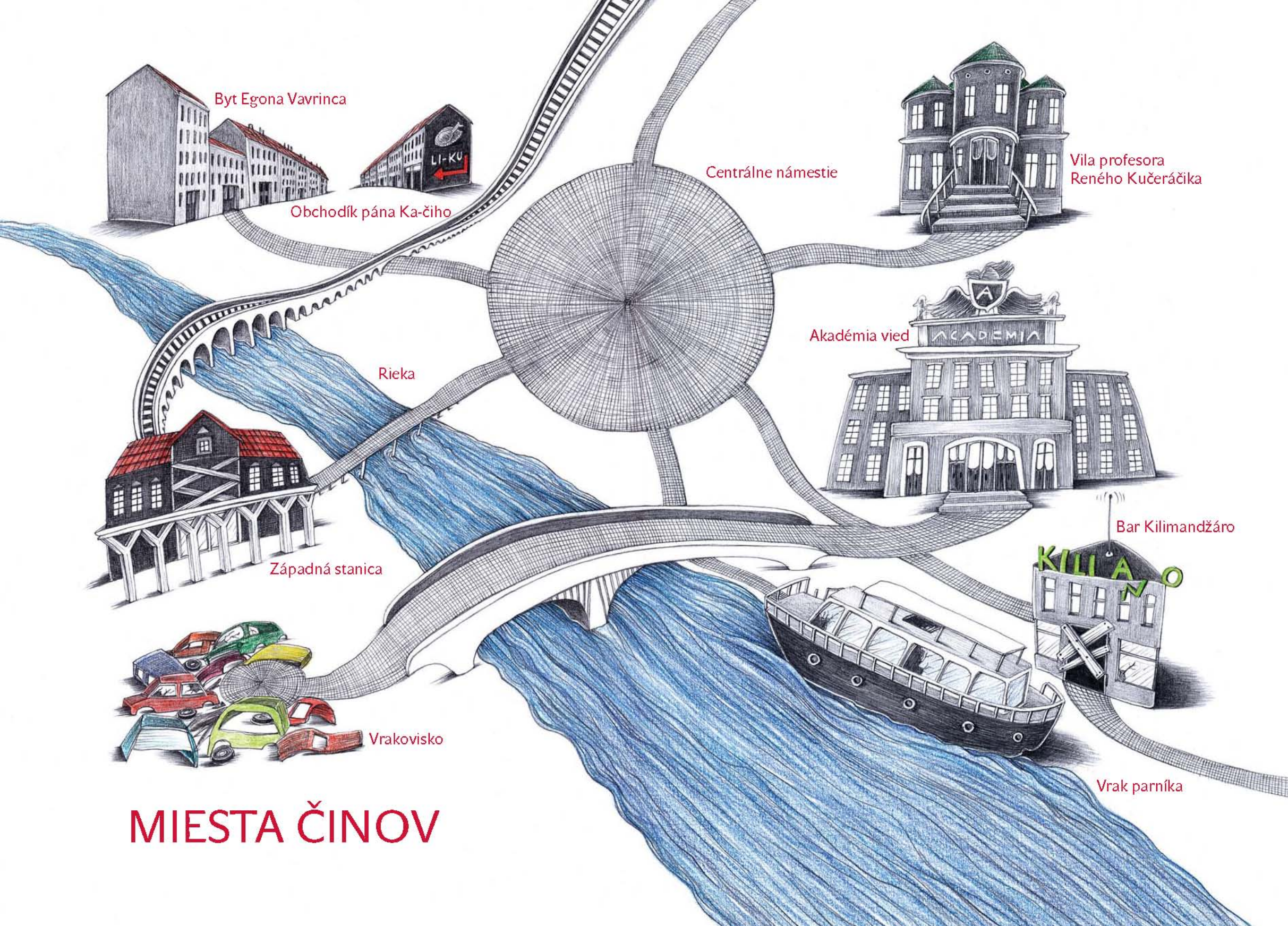

Chichúň

Krivák Dederón a jeho banda

Byt Egona Vavrinca

Obchodík pána Ka-čiho

Centrálné námestie

Vila profesora
Reného Kučeráčka

Akadémia vied

Rieka

Bar Kilimandžáro

Západná stanica

Vrakovisko

Vrak parníka

MIESTA ČINOV

Pavel Šrut / Galina Miklínová

PÁROŽRÚTI

Pavel Šrut

Ilustrovala Galina Miklínová

slovart

Text © Pavel Šrut 2008, 2012

Illustrations © Galina Miklínová 2008, 2012

Translation © Ján Litvák 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0993-5

Galine, ktorá za tú radosť môže

olali ho Chichúň

Volali ho Chichúň, aj keď v párožrútskom kalendári je veľa vznešených a hrdinských mien. Napríklad Ramzes alebo Tulamor. (Tak sa volali jeho dvaja príšerní bratanci.)

Za to, že Chichúňa začali volať Chichúň, si môže sám. Keď bol v rozpakoch, začal sa chichotať: chichichi! – a dodnes sa toho celkom nezbavil.

„Chichichi, Chichúnik, máš na hlave kastrólik!“

Takto naňho tí dvaja príšerní bratanci pokrikovali, keď bol ešte malý.

Vlastne to nie je tak dávno. Alebo je? Ťažko povedať, párožrútom sa čas niekedy naťahuje alebo scvrkáva... ako ponožky.

Nemal nijakých súrodencov a už tri roky bol bez rodičov.
U pána Vavrinca býval s dedkom.

Tatko s mamičkou Chichúňa milovali, ale v srdciach mali lásku
ku všetkým párožrútom na celom svete. Pomáhali chudobným
a chorým, organizovali dobročinné zbierky ponožiek pre
párožrúto-bezdomovcov. Boli všade, kde mohli byť osožní.

Od istého cestovateľa sa raz dozvedeli, že párožrúti v Afrike
sú na tom zle.

Domorodci tam vraj chodia buď celkom bosí, alebo naboso
v sandáloch...

A to znamená, že tamojší párožrúti trpia hladom.

Od tej chvíle nedokázali myslieť na nič iné.

A keď Chichúňov tatko zistil, že z ich mesta občas odchádza
do Afriky nejaký kamión buď s liekmi, alebo so zbraňami, bolo
rozhodnuté.

Rodičia sa s Chichúňom smutne rozlúčili. Vkradli sa do kamióna, čo smeroval do Afriky. Ako prvú pomoc vzali dve vrecia ponožiek rôznych veľkostí. Ako budú môcť pomáhať ďalej, to sa uvidí.

Chichúň bol na svojich rodičov hrdý a mal predsa deduška. Dedko mu vo všetkom radil a staral sa oňho, ibaže bol už veľmi starý, takže v skutočnosti sa skôr Chichúň staral o dedka. Preto boli radi, že sú dvaja.

Pán Vavrinec mal tvár ako melónik, na nose okuliarky, na hlave brčky – a predsa žil celkom sám. Bol to ešte celkom mladý starý mládenec.

Tridsiatku mal pred nejakými deviatimi rokmi, ale na štyridsať sa necítil. Cítil sa na päťdesiat, pretože sa pred tromi rokmi neoženil s istou slečnou Helenkou. No to už je iná a vlastne nudná história.

Pán Vavrinec mal svadby rád a raz alebo aj dvakrát do týždňa nejakú svadbu mal.

Ibaže práve tak často mával pohreb a niekedy sa mu to poplietlo.

To sa už muzikantom stáva.

A pán Vavrinec bol muzikant. Fúkal do trúbky, veselo na svadbe, smutne na pohrebe, a keď sa mu to poplietlo, spustil pohrebný pochod na svadbe alebo svadobné fanfáry na pohrebe a potom sa vracal domov s hanbou.

No aj tak ho nabudúce zase pozvali, pretože hral veľmi pekne a ľudia si naňho a na tú jeho trúbku tak zvykli, že nikoho iného nechceli.

Iba sa o ňom zhovárali. Väčšinou takto:

Každý je nejaký, ale pán Vavrinec je čudný. A strašne osamelý.

Ženu by potreboval!

Lenže povedzte, pani, ktorá by chcela za muža takého, čo si pletie veselicu s funusom. A keby len to. Všimli ste si?

Každú ponožku má inú.

A to preto, že je sám. Nemá doma nikoho, kto by ho na to upozornil...

Takto sa dámy v parku o pánovi Vavřincovi zhovárali, pretože nevedeli, že tak celkom sám zas nie je, keď uňho býva Chichúň a jeho deduško.

Ako to však mohli vedieť, keď to zatiaľ nevedel ani pán Vavrinec, všakže?

ascička na ponožku

Pán Vavrinec naozaj nosil každú ponožku inú. Na ľavej nohe červenú, na pravej čiernu, inokedy hnedú a sivastú, ale niekedy aj zelenú a modrú, hoci si pamätal, čo mu mamička v detstve vravievala: „Zelená, modrá, pre blázna dobrá!“

Z toho sa dá usúdiť, že v jeho prípade to nebol nijaký módnny výstrelok alebo roztržitosť, ale číra nevyhnutnosť.

Pán Vavrinec totiž zaránky nikdy nenašiel v celom byte ponožku do páru.

Všetky boli nepárne!

Koľkokrát už obrátil zásuvky bielizníka, pretriasol každú handričku v koši na špinavú bielizeň, rozobral práčku, vymietol všetky kúty, aj do trúbky sa pozrel... a nič.

Nikdy tú druhú ponožku nenašiel.

Navečer si od susedky Smutnej vypožičal mačku, pretože celkom rozumne usúdil, že tým malým zlodejom ponožiek musí byť myš.

Mačka preňúrала každú škáročku, na žiadnu myš nenadabala, ale niečo predsa len našla.

Napoly zjedenú ponožku!

Bol to len polovičný úspech, ale aj tak sa pán Vavrinec zaradoval a bez otáľania sa vybral na nákup.

V jednom veľkom železiarstve po dlhom pátraní našiel a zakúpil desať pasčičiek.

„Vyčíňajú vám doma myši, však? Najlepšie ich nalákate na slaninu alebo na kúsok tvrdého syra,“ usmiala sa povzbudivo pani pokladníčka.

Pán Vavrinec o tri kroky ustúpil, vysúkal si nohavice a ukázal jej svoje ponožky (modrú a zelenú) a riekol:

„Kdeže na slaninu. Na ponožku!“

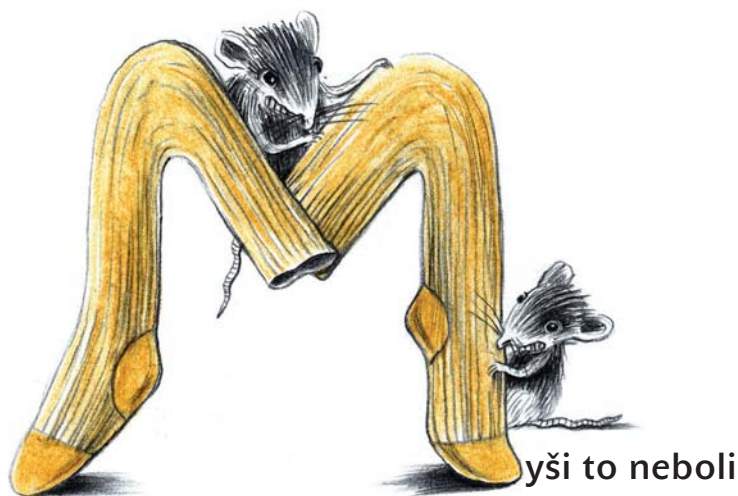
Pani pokladníčka zalomila rukami. Od rána mala pri pokladni nával a teraz toto.

Mala by zákazníčkovi vysvetliť, že na ponožku sa žiadna normálna myš nechytí. Už otvárala ústa, že mu to povie, ale včas sa zarazila.

Ten človek mal predsa jednu ponožku modrú a druhú zelenú – a bláznom sa nemá odporovať.

Tak sa len chabo usmiala a vydýchla si, keď čudesný zákazník s poklonkami odišiel.

yši to neboli

Cestou domov si pán Vavrinec vypiskoval melódiu, ktorá mu práve napadla. Bola to veselá melódia, plná slnka a teplého vánku.

Na hranie na pohrebe ani na svadbe sa veľmi nehodila, na to bola málo slávnostná, napriek tomu si ju pán Vavrinec uložil do pamäti.

Pripomenula mu slečnu Helenku a jedno krásne letné popoludnie na palube výletného parníka.

Slnko priam žiarilo, teplý vánok vial a oni sa celou cestou na prove pri zábradlí držali za ruky.

A keď sa večer parník vracal proti prúdu, tak sa pobozkali. Raz, a potom ešte veľakrát... kým loď minula prístavisko a plnou parou narazila do kovových protipovodňových zábran na nábreží rieky.

Ozvala sa strašná rana, na palube vypukla panika, ale všetci cestujúci – aj pán Vavrinec s Helenkou – sa v zdraví dostali na breh.

Len parník už doslúžil. Stal sa z neho nepotrebný hrdzavý vrak, ktorý trčal na nábreží a čakal na odtiahnutie.